

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Oboer/61/2013
Identifikačné číslo spisu:	3208899803
Dátum vydania rozhodnutia:	31.03.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:3208899803.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom: Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom: Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, konajúca prostredníctvom svojho konateľa, advokáta doc. JUDr. Branislava Fridricha, PhD., proti povinnej: J. J., nar. XX. XX. XXXX, bytom: R., o vymoženie pohľadávky 444,46 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod sp. zn. 2Er/1318/2008, na dovolanie oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17CoE/95/2012-56 zo dňa 18. júla 2012, právoplatné dňa 24. augusta 2012, takto

rozhodol:

- I. Návrh oprávneného na prerušenie konania z a m i e t a .
- II. Dovolanie oprávneného o d m i e t a .
- III. Povinnnej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Súdna exekútorka JUDr. Mária Krasňanová, so sídlom Exekútorského úradu v Považskej Bystrici, žiadosťou zo dňa 24. 10. 2003, Okresnému súdu Bánovce nad Bebravou ako súdu prvého stupňa doručenu dňa 21. 10. 2003 (č. l. 1), na základe návrhu oprávneného (č. l. 2) požiadala o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie o vymoženie pohľadávky oprávneného podľa § 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „EP“). Exekučným titulom na vykonanie exekúcie je notárska zápisnica napísaná dňa 30. 07. 2003 notárom JUDr. Ondrejom Ďuriačom pod sp. zn. N 2094/2003, NZ 65259/2003 (č. l. 3 - 4). Okresný súd dňa 28. 11. 2003 v zmysle § 45 ods. 1 EP vydal poverenie číslo: 5301 003135 * na vykonanie exekúcie proti povinnej (č. l. 11). Následne uznesením č. k. 2Er/1318/2008-26 zo dňa 22. 12. 2011, vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju (1. a 2. výrok uznesenia). Súčasne návrh oprávneného na vylúčenie súdnej exekútorky JUDr. Márie Krasňanovej a na poverenie súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého zo dňa 18. 11. 2010, doručený Okresnému súdu Bánovce nad Bebravou dňa 22. 11. 2010, zamietol (3. výrok uznesenia).

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie právne odôvodnil poukazom na ust. § 57 ods. 1 písm. g/ EP v spojení s § 53 ods. 1 a 5 a § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Uviedol, že v

predmetnom prípade súd poveril súdnu exekútorku vykonaním exekúcie na vymoženie sumy 444,46 eur s príslušenstvom, a to na základe exekučného titulu, notárskej zápisnice notára JUDr. Ondreja Ďuriača N 2094/2003, NZ 65259/2003 zo dňa 30. 07. 2003. Predmetnou notárskou zápisnicou sa osvedčilo vyhlásenie povinnej o uznaní právneho záväzku a jej súhlas s exekúciou podľa § 41 ods. 2 EP. Povinnú pri tomto úkone zastupoval splnomocnený zástupca, Mgr. Bruno Žlnay, advokátsky koncipient Mgr. Tomáša Kušníra, ktorého plnomocenstvo je spísané v Zmluve o úvere č. 3290092 zo dňa 16. 04. 2003, uzatvorenej medzi oprávneným ako veriteľom a povinnou ako dlžníkom. Súčasťou predmetnej zmluvy, ktorá je tzv. formulárovou zmluvou, teda zmluvou predtlačenou na formulári, v ktorom sa vypisujú len údaje o konkrétnom dlžníkovi a výške úveru, poplatku, počte a výške splátok a splatnosti prvej splátky, je aj predtlačené splnomocnenie dlžníka pre advokáta Mgr. Tomáša Kušníra na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, teda aby menovaný v mene dlžníka uznal záväzok z úveru tak, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným titulom pre exekúciu podľa § 41 ods. 2 EP na celý majetok splnomocniteľa. V tejto súvislosti súd poukázal na § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Mal za to, že v exekúcii sa vymáha plnenie, ktoré vyplýva zo spotrebiteľskej zmluvy uzatváranej v množstve prípadov v štandardnej forme a na predtlačnom formulári, kde sa dopĺňajú len údaje o spotrebiteľovi, výške úveru, poplatku za úver a počte, splatnosti a výške splátok úveru. Ďalej súd prvého stupňa konštatoval, že splnomocnenie na spísanie notárskej zápisnice pre konkrétnu osobu, vybranú veriteľom, si povinná osobitne nevyjednála a nemala na výber vzhľadom na jej splnutie s ostatnými štandardnými podmienkami zmluvy. Je pritom zjavné, že veriteľ v predtlačnom splnomocnení určil pre svojich dlžníkov ako ich zástupcu jemu známu osobu a možno dôvodne predpokladať, že medzi veriteľom a touto osobou existoval obchodnoprávny, či obdobný vzťah. Takáto osoba vybraná veriteľom a pre jeho dlžníka neznáma, bola dlžníkovi pri uzatváraní zmluvy v podstate nanútená ako jeho zástupca, ktorý bol potom oprávnený na vyhlásenie o uznaní dlhu špecifikovaného v notárskej zápisnici tak, aby sa táto stala exekučným titulom, pomocou ktorého možno postihnúť celý majetok dlžníka. Z týchto dôvodov súd prvého stupňa považoval ustanovenia o splnomocnení advokáta Mgr. Tomáša Kušníra dlžníkom za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a tým splnomocnenie podľa § 53 ods. 5 OZ za neplatné. Dojednaný úrok z omeškania vo výške 0,25% denne (t. j. 91,25% ročne), súd prvého stupňa vyhodnotil ako nesúladný so zákonom. Uviedol, že pre záväzkový vzťah zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere nemožno dojednať úroky z omeškania v inej ako v zákonnej výške, teda takej, ktorú stanovuje § 517 OZ v spojení s nariadením vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z.. Dojednanie úrokov z omeškania vo výške 0,25% denne, je preto pre rozpor so zákonom podľa § 39 OZ neplatné. Prvostupňový súd uzavrel, že v predmetnej zmluve o úvere je upravených viacero neprijateľných podmienok, ktoré tvoria taký podstatný obsah celej zmluvy o úvere, že nie je možné ich v zmysle § 41 OZ oddeliť od ostatného obsahu, a teda celá zmluva o úvere ako právny úkon je neplatná v zmysle § 34 OZ. Predložená notárska zápisnica bola spísaná na základe splnomocnenia, ktoré súd vyhodnotil ako neplatné dojednanie, a teda neobsahuje vyhlásenie povinnej ako dlžníka, v dôsledku ktorej skutočnosti nie je spôsobilým exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. c/ EP. Exekúcia na podklade takejto notárskej zápisnice je neprípustná, preto súd postupoval v zmysle § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku.

Vzhľadom k tomu, že súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a rozhodol o jej zastavení v celom rozsahu, zamietol návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora, majúci za to, že za danej situácie sa zmena súdneho exekútora javí ako neúčelná. Súčasne s poukazom na § 200 ods. 2 EP uviedol, že súd môže o trovách exekúcie rozhodnúť samostatne po vydaní, príp. po právoplatnosti rozhodnutia o zastavení exekúcie.

Proti uzneseniu súdu prvého stupňa podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie oprávnený, aj súdna exekútorka a z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie vydal vyšší súdny úradník, pričom sudca odvolaniam nemienil vyhovieť (č. l. 51 a 53), boli odvolania podľa § 374 ods. 4 vety prvá a druhá Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) predložené Krajskému súdu v Trenčíne ako súdu odvolaciemu. Tento vo vzťahu k odvolaniu oprávneného, po jeho prejednaní podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., svojím uznesením č. k. 17CoE/95/2012-56 zo dňa 18. 07. 2012, odvolaním napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil (1. výrok uznesenia odvolacieho súdu). Odvolanie súdnej exekútorky podľa §

218 ods. 1 písm. b/ O. s. p. odmietol ako podané niekým, kto na podanie odvolania nie je oprávnený (2. výrok uznesenia odvolacieho súdu).

Vo vzťahu k odvolaniu oprávneného sa odvolací súd stotožnil so záverom prvostupňového súdu, že exekučný titul - notárska zápisnica bola spísaná na základe plnomocenstva, ktoré je neplatným dojednaním, keďže v nej absentuje vyhlásenie povinnej ako dlžníka, v dôsledku čoho nie je spôsobilým exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. c/ EP. Exekúcia, vedená na podklade takéhoto nespôsobilého exekučného titulu, je neprípustná, a preto ju okresný súd správne, s poukazom na § 57 ods. 1 písm. g/ EP, zastavil. Odvolací súd, rovnako ako aj súd prvého stupňa, skonštatoval, že povinnú v zmysle § 22 ods. 2 OZ splnomocnený advokát Mgr. Tomáš Kušnir nemôže zastupovať a jeho každý právny úkon urobený za povinnú, teda aj vyhlásenie obsiahnuté v notárskej zápisnici, ktorá je exekučným titulom, je absolútne neplatný v zmysle § 39 OZ. Okresný súd preto správne vyhlásil exekúciu vykonávanú na základe neplatného exekučného titulu za neprípustnú a v zmysle § 57 ods. 1 písm. g/ EP, ju zastavil.

K odvolaciemu dôvodu oprávneného o aplikácii Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, tvrdiac, že táto nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie, odvolací súd doplnil, že vzhľadom na členstvo Slovenskej republiky v Európskej únii od 01. 05. 2004, ako aj na skutočnosť, že citovaná smernica bola do slovenského právneho poriadku implementovaná len čiastočne a postupne v dlhšom časovom období, v zmysle konštantnej judikatúry ESD smernica v takomto prípade nadobúda priamy účinok a súd ju musí bez ďalšieho aplikovať na právne vzťahy medzi fyzickými a právnickými osobami. Odvolací súd poukázal na rozhodnutia Océano Grupo Editorial SA, Rocio Murciano Quintero (C-240/98), Salvat Editores SA v José M. Sánchez Alcón Prades (C-241/98), José Luis Copano Badillo (C-242/98), Mohammed Berroane (C-243/98), Emilio Vinas Feliu (C-244/98), v ktorých Súdny dvor ES konštatoval povinnosť národného súdu pri aplikácii ustanovení národného práva, ktoré sú skoršieho alebo neskoršieho dátumu než uvedená smernica, interpretovať ich, pokiaľ je to možné, vo svetle presného znenia a účelu smernice.

Odvolací súd sa v ďalšom stotožnil aj s konštatovaním súdu prvého stupňa o neplatnom dojednaní úroku z omeškania v zmysle § 39 OZ, pretože úrok z omeškania vo výške 0,25% denne z dlžnej sumy predstavuje 91,25% ročný úrok, čo je potrebné vyhodnotiť ako neprijateľnú podmienku, tvoriacu taký podstatný obsah celej zmluvy o úvere, že nie je možné ju v zmysle § 41 OZ oddeliť od ostatného obsahu, a teda celá zmluva o úvere ako právny úkon je neplatná v zmysle § 39 OZ. Zmluva o úvere, ktorá je podkladom pre spísanie notárskej zápisnice, preto zakladá nekalú podmienku aj vo výške úroku z omeškania, ktorá je tam uvedená.

K námietke oprávneného spočívajúcej v tvrdení, že súd prvého stupňa po vykonaní prieskumu exekučného titulu uznal exekučný titul a vydal súdnemu exekútorovi poverenie, odvolací súd dodal, že udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nie je procesné rozhodnutie, ktoré by vylučovalo čiastočné alebo úplné zastavenie exekúcie pre nesúlad exekučného titulu so zákonom. Uviedol, že súd je oprávnený v každom štádiu exekučného konania skúmať z úradnej povinnosti, či tu nie je daný niektorý z dôvodov, pre ktorý by musel exekúciu zastaviť. Pre zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 EP preto vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nemôže predstavovať prekážku veci rozsúdenej. Vo vzťahu k ostatným odvolacím námietkam oprávneného odvolací súd uviedol, že tieto strácajú svoju opodstatnenosť vzhľadom na to, že samotnú notársku zápisnicu ako exekučný titul v danej veci, vyhodnotil odvolací súd za absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 24. 08. 2012.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie oprávnený (ďalej tiež ako „dovolaťel“) argumentujúc tým, že:

súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. a/ O. s. p.),

v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. d/ O. s.

p.),
nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. e/ O. s. p.),
súdy svojím postupom odňali účastníkovi možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.),
konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonával náležité dokazovanie (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.),
rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Dovolateľ svoju argumentáciu v dovolaní (č. l. 68) doplnil svojim podaním zo dňa 09. 10. 2012 (č. l. 85 - 86), ako aj ďalším podaním zo dňa 16. 07. 2013 a na základe tvrdení v nich uvedených dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania. Súčasne navrhol konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložiť prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikoval v podanom dovolaní. Navrhol tiež, aby dovolací súd postupoval podľa § 243 O. s. p. a rozhodol o odložení vykonateľnosti uznesenia odvolacieho súdu.

Povinná, ani súdna exekútorka sa k dovolaniu oprávneného nevyjadrili.

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež ako „Najvyšší súd SR“ alebo „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne podal oprávnený včas, zastúpený v dovolacom konaní v súlade s § 241 ods. 1 vetou druhou O. s. p., najskôr skúmal, či je dôvodný jeho návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

Oprávnený v procesnom postavení, v ktorom sa nachádza v preskúmvanej veci, bol účastníkom konania už v mnohých iných, skutkovo a právne obdobných konaniach pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky, v ktorých tak, ako aj v tomto prípade, podal návrh na prerušenie konania, ku ktorému sa najvyšší súd vyjadril vo viacerých svojich rozhodnutiach. Ako príklad najvyšší súd uvádza rozhodnutia sp. zn. 5 ECdo 40/2013 zo dňa 21. 08. 2013, sp. zn. 4 Cdo 24/2013 a 6 Cdo 459/2012, obidve zo dňa 22. 08. 2013, sp. zn. 6 Cdo 419/2012 a 4 Oboer 85/2013, obidve zo dňa 30. 09. 2013, na ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej opakuje, že Súdny dvor Európskej únie síce má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/ výkladu zmlúv; b/ platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie, pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania. S poukazom na uvedené dovolací súd návrh oprávneného na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

II. V ďalšom Najvyšší súd Slovenskej republiky bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či oprávneným podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p.. Dovolateľom napadnuté uznesenie však nevykazuje znaky žiadneho z nich, preto dovolanie oprávneného podľa § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy len vtedy, ak by v

konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p.. Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd v dovolacom konaní najavo nevyšla, preto prípustnosť jeho dovolania nevyplýva ani z týchto ustanovení O. s. p.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávneného, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť svojho dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd už skôr spomenuté rozhodnutia sp. zn. 5 ECdo 40/2013 zo dňa 21. 08. 2013, sp. zn. 4 Cdo 24/2013 a 6 Cdo 459/2012, obidve zo dňa 22. 08. 2013, sp. zn. 6 Cdo 419/2012 a 4 Oboer 85/2013, obidve zo dňa 30. 09. 2013 a konštatuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval, že:

1. Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná, iba ak súd rozhodol vo veci, o ktorej nemal rozhodnúť; rozhodovanie súdov v exekučných veciach ale vyplýva priamo zo zákona (napr. ust. § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 EP).
2. Výdanie poverenia na vykonanie exekúcie, nie je rozhodnutím o veci samej, preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle § 237 písm. d/ O. s. p. (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 205/2011 zo dňa 01. 02. 2012 a tiež Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 254/2012 zo dňa 13. 06. 2012).
3. Nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd pri skúmaní, či je exekučný titul vykonateľný (§ 44 ods. 2 EP), vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu a nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O. s. p.), lebo je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu.
4. Exekúciu možno vykonať len na podklade notárskej zápisnice, ktorá má náležitosti uvedené v § 41 ods. 2 písm. c/ EP; ak tieto náležitosti nemá, nejde o vykonateľný exekučný titul. Ak je za exekučný titul označená notárska zápisnica, je exekučný súd povinný skúmať, či na jej podklade možno vykonať exekúciu (porovnaj obdobne R 58/1997). Pokiaľ notárska zápisnica nie je vykonateľný exekučný titul, je exekúcia neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania (I. ÚS 151/2011 a I. ÚS 155/2011). Najdôležitejšou náležitosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu je súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. Ak niekto ako zástupca vysloví za povinnú osobu takýto súhlas napriek tomu, že nie je oprávnený za ňu konať, nejde o súhlas povinnej osoby. Zastupovať iného nemôže ten, záujmy ktorého sú v rozpore so záujmami zastúpeného (§ 22 ods. 2 OZ); o taký prípad ide tiež vtedy, keď určitý nebankový subjekt má vopred vytypovaného „zástupcu“ druhej zmluvnej strany, následné úkony ktorého sledujú nie záujmy ním zastupovanej zmluvnej strany, ale záujmy nebankového subjektu. Dohoda o zastúpení je v tomto prípade neplatná (§ 39 OZ), preto je absolútne neplatný aj Mgr. Tomášom Kušnírom udelený „súhlas“ s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, v dôsledku čoho chýba podstatná náležitosť jej materiálnej vykonateľnosti (§ 41 ods. 2 písm. c/ EP).
5. Nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd oboznamovanie s obsahom listín (ktoré je zamerané na posúdenie, či k návrhu na vykonanie exekúcie pripojený exekučný titul je formálne aj materiálne vykonateľný) nevykonával na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného; obdobne, teda aj bez nariadenia pojednávania, vykonania dokazovania a osobnej účasti oprávneného, môže exekučný súd dospieť k tomuto záveru aj pri riešení identickej otázky (vykonateľnosti exekučného titulu) v neskorších štádiách exekučného konania.
6. Ak sa exekúcia navrhuje na podklade notárskej zápisnice, ktorá nemá náležitosti vykonateľného exekučného titulu (§ 41 ods. 2 písm. c/ EP), ide o dôvod, so zreteľom na ktorý treba žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuť (prípadne, ak táto okolnosť vyjde najavo až po poverení súdneho exekútora, exekučné konanie zastaviť).

Tieto právne závery (viď body 1. až 6.) zastáva najvyšší súd aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom, že v danom prípade označená notárska zápisnica, z dôvodov vysvetlených už

súdmi nižších stupňov, nie je vykonateľný exekučný titul.

V súvislosti s námietkou dovolateľa, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, treba uviesť, že táto vada je relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), avšak (na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. To isté platí aj o nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže v danom prípade dovolanie oprávneného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 písm. a/, d/, e/ a f/ O. s. p. (ani žiadne iné procesné vady v zmysle citovaného ustanovenia) zistené neboli, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, dovolanie oprávneného podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako neprípustné odmietol, a to bez toho, aby sa zaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

III. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j. podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Úspešným účastníkom dovolacieho konania bola povinná, preto by mala právo na náhradu trov konania. Keďže jej však trovy v dovolacom konaní nevznikli, dovolací súd jej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.